

REDACCIÓ:

Josep PALLACH
32, av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIÓ:

M. MIQUEL
26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse Preu de l'exemplar: 20 francs.

Endavant

Suscripció l'any: 250 francs.

FEDERACIÓ
DEMOCRACIA
SOCIALISME

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

El nou govern:

La guàrdia de Franco

TOTA la premsa internacional ha viscut aquestes darreres setmanes pendents dels esdeveniments de la península. La represa de l'acció universitària a Barcelona, l'escalf de simpatia popular que acompanya els estudiants i els professors, preludia noves manifestacions d'una opinió pública que ha demostrat serenitat, decisió i maduresa política. Una i altres coses es mostren ara, no únicament en el terreny de l'acció sinó també en l'esforç per a dotar el país d'una plataforma de govern provisional capaç d'interpretar les aspiracions de tots els homes responsables, de totes les classes i estaments d'una societat que sap avui que l'element pertorbador té un nom i un de sol: la dictadura del general Franco.

El generalíssim ha finalment reaccionat davant de les profundes manifestacions de descontent. Abandonat també per la major part de l'Església, criticat pels caps militars que, com el general Bautista Sánchez, han comprés que el clam unànime del poble era irrisorbible, severament titllat per una burgesia que assisteix a l'esfondrament de la pesseta, al déficit crònic de la balança comercial, el dictador no ha tingut però el gest que les seves velleses, sino la seva raó, podia inspirar-li. En comptes de deixar definitivament la plaça, ha cridat un equip de suposat fidels per a guardar-li les espatlles. Ha fet un govern de la guàrdia de Franco.

El canvi de govern que ha estat rebut amb indiferència per la gran majoria dels espanyols, no té altra significació que aquesta que expressem. Amb Martín Artajo se'n van el darrers nuclis d'Acció Catòlica fins ara col·laboracionistes i definitivament esverats per les lleis de successió preparades per Arrese. Amb Arburua, els banquers i els financers que exporten els capitals després d'haver-se aprofitat de la situació per augmentar-los; amb Muñoz Grandes surten del govern els generals que potser creuen que cal saber distingir entre l'exèrcit i la guàrdia civil...

Franco es queda sol. Sol amb la seva guàrdia, amb els quatre funcionaris que ja devien a l'Opus Dei la càtedra i ara li deuran la fugissera cartera de

IMPORTANT REUNIO A PARIS DE LES FORCES

Durant els dies 21 i 23 de Febrer s'han reunit a París els representants del Partit Socialista Obrer Espanyol, Izquierda Republicana, Unión Republicana, Partit Republicà Federal, Esquerra Republicana de Catalunya, Partit Nacionalista Basc, Moviment Socialista de Catalunya, Acció Nacionalista Vasca, Unió General de Treballadors, Confederació Nacional del Treball d'Espanya i Solidaritat de Treballadors Bascos.

Els reunits examinaren unes proposicions vingudes d'Espanya i aprovaren unànimament un document en el qual, com a resposta (bo i mantenint cada organització les seves conviccions ideològiques o republicanes pròpies) es ma-

ministre. Sol, també, amb la menaça de la «mano dura» i de la repressió. La dictadura, fora ja les caretes de la «democràcia orgànica», de «estado sindicalista» i de «imperialisme» que el nou ministre d'afers estrangers glosà en dies més feliços, s'ha quedat tal com és: una immensa empresa de corrupció que ha empobrit el país, però no haurà pogut destruir-lo, i que reposa damunt l'ambició desbordada d'un sol home que vol guardar el lloc, costi el que costi.

A aquesta darrera maniobra, el poble de Catalunya que avui com ahir resta capdavanter de la lluita democràtica a la península, sabrà respondre-li com cal. Sense presses, però també sense vacil·lacions. L'acció decisiva vindrà en el moment oportú, impulsada per aquesta magnífica joventut que enmig del combat contra el dictador ha sabut forjar l'unitat nacional i vèncer els terribles esvoranques que la guerra civil obri, i que Franco vol mantenir esbatanats. Els obrers, els menestrals, els intel·lectuals, totes les forces autènticament vives del país hi contribuiran a la seva hora, conjuminant llur acció amb la dels altres pobles i ciutats d'Espanya. Una reivindicació fonamental ens ha d'unir i ens uneix: acabar amb el degradant règim de dictadura. Donar la paraula al poble, perquè digui el règim que escollexi. I després, Catalunya ja lliure en una comunitat hispànica democràtica també, començar l'esforç per renovar les fonts de la vida econòmica i donar a tots els ciutadans la participació a les valors materials i morals que fins ara han monopolitzat uns quantes privilegiats que n'han fet molt mal ús.

POLITQUES I SINDICALS

nifesten totes coincidents en una posició política favorable a crear, després de la desaparició del règim actual, una situació transitòria — sense signe institucional definit — la qual, després de retornar les llibertats cíviques al poble espanyol, prepari una consulta al país perquè els ciutadans lliurement i amb les màximes garanties, decideixin sobre la forma de govern definitiva de l'Estat Espanyol.

Lletra de Barcelona

L'acció dels universitaris catalans té la simpatia de tot Catalunya.

El nou govern vol «dialogar amb el poble». L'únic diàleg possible consisteix en deixar el govern i donar la paraula als ciutadans.

BARCELONA, març. — En aquest mateix número publiquem extractes dels diversos manifestes que aquests dies han circulat amb profusió a l'Universitat. Pot veure's clarament que avui les reivindicacions universitàries són les de tot Catalunya. Es per això que l'escalf de la ciutat acompanya els estudiants en el seu difícil esforç d'avantguarda de l'acció. Els professors universitaris són també en general conscients d'aquesta situació: això explica la dimissió del rector Sr. Buscarons, i més tard la del degà S. Pi i Sunyer. La resta del Claustre s'oposà igualment a la constant intervenció de la policia en la vida universitària. Solament dos professors — els senyors Valdecasas i Llines — es mostren partidaris dels mètodes de violència i de l'intervenció policial. La repulsa dels estudiants i dels altres professors fou unànime: malgrat la repressió, que pren formes diverses per a dividir i afeblir la solidaritat, i que ateny ja prop de 380 estudiants, aquesta repulsa continuarà manifestant-se fins a obtenir una Universitat digna i lliure, en una societat que ho sigui també.

EL CANVI DE GOVERN. — Les noves de la crisi i del canvi de govern arribaren aviat a Barcelona: les dificultats de Franco per a trobar nous ministres, el refús d'algunes personalitats demanades, fou també conegut, com ho fou la premsa amb la qual liquidà l'antic govern, enterament desprestigiada, però que no havia fet res més que obeir les seves ordres.

SOLIDARITAT DELS UNIVERSITARIS ESPANYOLS I EUROPEUS ENVERS
ELS ESTUDIANTS CATALANS REPRESALIATS. LES UNIVERSITATS D'EU-
ROPA ELS OBRIRAN LLURS PORTES.

(Vegi's la crida de A. Camus i els seus col·legues a la pag. central.)

La Joventut de Catalunya contra la dictadura

Durant totes aquestes setmanes els manifest i les fulles clandestines han circulat abundantment per tot Catalunya. En totes elles es manifesta la fe pregona de les joventuts i de tot et pobre, convençut avui que l'hora del triomf ja és a la vora. Reproduïm avui alguns extractes del «Full clandestí dels Estudiantins» i el manifest — més actual que mai — demanant als barcelonins que es solidaritzin amb els estudiants.

Lletra de Barcelona

(Ve de la pàgina 1)

Quan es conegué la llista del nou ministres, els comentaris foren unànims: es un govern de segones figures falangistes — ambiciosos i obedients com Solís i Sanz Orrio — i d'amics personals i fidels com Barroso i els altres militars. L'opus Dei, tal com era d'esperar, li dona el llustre d'alguns catedràtics. Blas Pérez cedeix la plaça a Alonso Vega, que estava a la reserva des de l'any 1955, i que havia anat mantenint la seva fidelitat a Franco «rosegant» un alt càrrec a l'Indústria Metal·lúrgica, Artajo, plega, i Castiella s'encarregarà de rebre els reis moros que continuen fent-nos l'honor de visitar-nos.

EL VERITABLE AMO DEL GOVERN.

El veritable amo del govern, el que realment l'ha format i ha escollit els ministres-títelles, es el senyor Carrero Blanco, eminència gris del caudillo i que juga actualment el paper de veritable cap del govern. Un dels primers decrets del nou ministeri — bo i donant a Muñoz Grandes la missa satisfacció de fer-lo capità-general — ascendia Carrero Blanco a contralmirall.

Es Carrero Blanco qui ha tingut l'idea de ressucitar el senyor Gual Villalbi i de fer-lo ministre de Catalunya (1), en el nou equip del Pardo. El senyor Gual, que ja té 73 anys, ha acceptat afalagat i repapient; hom podia esperar per ell un «retiro» més digno. Ens al moment aquest economista «clàssic» incapaç de comprendre segurament ni un sol dels problemes que avui es plantegen a l'economia del país, havia estat simplement un bon servidor dels interessos econòmics de la burgesia catalana. El deplorable estat actual d'aquests interessos es una prova suficient de la migrada visió del senyor Gual. Quan era secretari del Foment del Treball Nacional, feu una visita al Caudillo per demanar-li que tingués present les reivindicacions les «forces vives» catalanes. Franco se'l tragué del despatx amb males paraules, ara n'hi ofereix un de ministre amb grans raspatlades. Per damunt de l'anècdota del pobre senyor Gual Villalbi, es el pes i la força de Catalunya, de la Catalunya que Franco volgué destruir, el que avui s'imposa al Pardo. El nou govern diu que vol dialogar: com durant els quinze darrers dies de gener, no tardarà gaire a sentir de nou la paraula de Catalunya.

ESTUDIANTS!

No podem admetre com a nostra una Universitat en la qual els estudiants hagin d'entrar utilitzant portes de servei; una Universitat a la qual — sancionats, o simplement per no tenir carnet — no tindran accés molts escolars, però en la qual, en canvi, la policia secreta regnara tranquil·lament, disposada a ofegar amb la seva presència tota opinió lliure, tota activitat crítica, això és: tota autèntica tasca universitària.

Tanmateix, farem acte de presència al recent universitari, però ens reservem el dret d'adoptar dintre d'ell la conducta que, d'una manera més forta i més clara, evidenciï la nostra repulsa.

No hi haurà normalitat universitària mentre no hi hagi respecte a les persones i a la llibertat d'expressió, condició indispensable per a la vida de l'esperit. La porta central de l'Universitat, tancada, serà com un símbol de la mordassa que ha estat posada a la nostra consciència lliure i a la nostra veu sincera.

Que ningú temi: les amenaces oficials: no són res més que una immensa «bravata». Ens jutgen amb la mida de la seva mateixa por. Acceptem l'envit. Mantinguem la nostra actitud de protesta amb dignitat i amb disciplina. No estem sols. Hem de jugar més fort que ells. O acceptem l'expressió de la nostra condemna o es veuran obligats a acomplir el que han anunciat: tancar la Universitat, tot confessant llur impotència. Aleshores el moviment de solidaritat que, a dintre i a fora de les universitats ha pres fortament a Madrid i a Sevilla, s'extendrà arreu del país i marcarà la fi d'una situació que no té cap sosteniment real. Aleshores qui no acabarà el curs serà el Govern.

Després del referendium màxim que fou la vaga d'usuaris de tramvies, després de la imponent manifestació política que constituí l'enterrament del Capità General Excmo. Sr. Juan Bautista Sánchez — mort en circumstàncies tan especials, quan era la única autoritat de Catalunya que s'oposà a la desentendada arbitrariedad d'Acedo — la nostra protesta ha d'ésser un nou plebiscit, el sentit del qual no pugui ser desvirtuat.

Confiança i solidaritat, i que cada un de nosaltres — professors i alumnes — sigui jutjat per l'actitut que adopti en aquesta hora.

Fulla clandestina dels Estudiantins.
N.º 2

BARCELONINS!

Hem dit NO a tot el que ja no pot ésser tolerat. Noblement, serenament, però amb coratjosa energia.

I ara el Dictador, impotent per afrontar-se amb la protesta unànime i serena de la ciutat, pretén fer recaure el càstig damunt els nostres estudiants. El mateix que està fent aquest dies la dictadura roja d'Hongria.

La nostra Barcelona no seria digna de la seva història si ara deixés sols, abandonats, els seus estudiants. La passada protesta va ésser obra de tots els barcelonins, fraternalment units. Si hi ha repressió, si hi ha penes a patir, han de recaure damunt de tots, com de tots han estat l'honor i la glòria.

Durant quinze dies vàrem demostrar la vostra voluntat. Tot el país va estar pendent del meravellós espectacle de la vostra fermesa, del vostre civisme, de la vostra unitat, del vostre sacrifici. Mai no s'havia vist enlloc res de semblant. Ni un sol incident, ni un sol crit, ni el menor desordre en l'expressió de la vostra protesta.

Com a única resposta, Barcelona s'ha trobat amb el silenci de les fracassades autoritats, amb la mentida de la premsa franquista, amb els insults dels Galinsagues i, ara, amb les sancions als estudiants.

Vam dir: NO, a la incompetència i a la corrupció de l'Ajuntament, NO, al sistema tributari absurd que ofega els comerciants i els industrials petits, NO, a l'arbitrariedad de les Fiscalies de «tasas», NO, a les restriccions elèctriques a les que Catalunya és condemnada amb una preferència que és, de molts anys ençà, signe d'odi, NO, a la política d'inflació irresponsable NO, al sabotatge de la nostra autèntica cultura, NO, als baixos salaris dels nostres treballadors i al nivell de vida més baix de l'Europa occidental, NO, a una política antieuropea que condemna el país a l'isolament i a la pobresa, NO, a unes autoritats que no entenen de res, ni representen a ningú, NO, a la premsa franquista que menteix i insulta el nostre poble, NO, al balanç de 18 anys de desgovern, NO, al Dictador que mentre el país s'ensorra es creu indispensable i continua, impassible, dedicat a la pesca i a la caça.

Ara, serenament, assenyadament, també direm: NO, A LA REPRESSIO CONTRA ELS ESTUDIANTS!

PER SOLIDARITAT! CONTRA LES RESTRICCIONS! CONTRA EL MAL GOVERN!

LA UNIO FARA LA NOSTRA FORÇA.

Barcelona, Març 1957.

Solidaritat intel·lectual arreu d'Europa!

Albert Camus ha pres l'iniciativa d'una crida dels intel·lectuals d'Europa en favor de l'amnistia, i demanant que, entretant, les universitats d'Europa obrin llurs portes als expulsats de les universitats espanyoles. Jaspers, Silone, Breton, Martin du Gard, Spender, Cassou, Altman en són ja signataris.

Heus aci la crida dels intel·lectuals europeus:

Els intel·lectuals europeus que sota-signen, previnguts per la crida signada pels més il·lustres intel·lectuals espanyols, adreçen al ministre d'Instrucció Pública d'Espanya una crida urgent per l'anul·lació de les dures sancions que s'han abatut contra vares centenars d'estudiants catalans, culpables de manifestar llur fe en la llibertat d'ensenyament i en les valors comunes a tots els universitaris de l'Occident. Bo i esperant aquesta mesura d'amnistia, els sotasignants demanen a totes les universitats europees que vulguin acollir els quinze estudiants que han estat víctimes de la prohibició d'estudiar a les universitats espanyoles.

Solidaritat Universitària arreu de Espanya!

Menéndez Pidal, Azorín, Marañón, Camilo Cela, Rey Pastor, Vicente Aleixandre, Ridruejo, demanen que siguin anul·lades les sancions contra els estudiants catalans.

Al costat de les signatures de les personalitats universitàries espanyoles més rellevants, han signat ja la gairebé totalitat dels professors de les Universitats de Salamanca, de Madrid, de Sevilla, de Valladolid. Els estudiants d'aquestes universitats han fet circular també fulles demanant l'amnistia. El primer dia, prop de dos mil estudiants de la Facultat de Dret de Madrid signaren, i igualment es recolliren milers de signatures a Sevilla, a Salamanca, a Valladolid.

ELS LLIBRES

«Macià, la seva actuació a l'estranger»

L'Editorial Xaloc, de Mèxic, acaba de publicar el segon volum de «Macià, la seva actuació a l'estranger». El primer data del 1952 i ambdós són de molta importància per a conèixer els antecedents de la proclamació de la Segona República Catalana, l'any 1931, juntament amb l'actuació dels catalans residents a Amèrica, particularment dels de Cuba i Argentina, la incansable lluita dels quals, sempre ha estat de gran profit per la llibertat nacional de Catalunya.

El volum suava aparegut es llegeix amb gust i interès creixent a pesar d'ésser a base de documents aplegats pels patriotes H. Nadal i Mallol, director de la magnífica revista «Ressorgiment» que sense interrupció fa més de quaranta anys que es publica a Buenos Aires, i de Josep Conangla i Fontanilles, escriptor i membre de l'Acadèmia de la Història de Cuba, els quals lliuraren el material a Ramon Fabregat qui ha tingut cura de l'esplèndida edició del llibre.

Un dels episodis més interessants és el desembarc subreptic de Macià a l'Argentina, el seu arrest i expulsió d'aquell país; la segona entrada, també clandestina de Macià a Buenos Aires (aquesta vegada aconsellat per Alfredo L. Palacios), amb el fail de la justícia argentina a favor de Macià que tingué una significació contrària a Primo de Rivera que pretendia obstaculitzar l'ardida i entusiasta obra proselitista del cabdill del catalanisme en terres d'Amèrica, provocant l'admiració de catalans i argentins, i àdhuc dels espanyols residents a la República del Plata, proclamant tots llur adhesió a la persona de Macià i l'anul·lació de la dictadura de Primo de Rivera, i la premsa argentina saludava a Macià amb càlides expressions de simpatia, presentant-lo com el portantveu de la llibertat de Catalunya, il·lant les seves activitats. L'estúpida conducta de la policia de Buenos Aires, guada per l'ambaixada de l'Espanya de Primo de Rivera, contribuï a exaltar la noble i simbòlica figura de Macià, contribuint a fer conèixer els anhels alliberadors del nostre poble arreu d'Amèrica.

El llibre conté, ultra una nota biogràfica de Conangla i Fontanilles i una altra d'autobiogràfica de Nadal i Mallol, un sucós pròleg del primer que és una evocació del temps en que un lluit estel de propagandistes catalans feien costat a Macià.

Aquest llibre ens ha recordat els nostres afanys de la joventut, quan amb prediques, sotrades i trifulgues lluitàvem clandestinament contra la dictadura de Primo de Rivera, coincidint amb Macià: ell a Frats de Molló, a Bèlgica, a París i a Amèrica explicant què era, què volia, què representava Catalunya i nosaltres, llavors militants de la CNT, a Barcelona, sense heure esment de les persecucions de la policia que pretenia entorpir la nostra acció revolucionària, ens enfrontàvem a l'adversitat amb la intuïció que ens trobàvem a prop de la victòria.

En aquells atzarosos dies d'acerbs combats contra la reacció, amb la certesa del desvetllament de la consciència col·lectiva, els treballadors catalans, per tal de propiciar l'enderrocament de la Monarquia, s'uniren a les forces republicanes i catalanistes; i la resolució de tots de vencer l'adversari, feu possible que assistíssim joiosos a aquell esperançador 14 d'abril que volíem que fos el començ d'una era de comprensió, de germanor, de llibertat, de pau i de progrés per als pobles de la Península Ibèrica. Però aviat es produïrent esdeveniments que esfondraren la República amb explosions d'odis i crueïtats que provocaren el xoc fratricida en un ambient boirós propici per el crim. Després, la derrota i la dispersió.

En llegir ara «Macià, la seva actuació a l'estranger» i en constatar la unitat d'acció que aleshores existia entre els qui s'enfrontaven a la Monarquia, tant pei que fa als exiliats com als de l'Interior, pensem que és un fet històric alligador per als exiliats d'ara, que cauria tinguéssim en compte en aquests moments en que el règim franquista es desintegra.

La lectura de «Macià, la seva actuació a l'estranger», pot servir de guiatge per a tots, i d'ensenyament per la generació de la postguerra, bona part de la qual ignora els fets que reporta el llibre, i possiblement desconex la veritable figura de Macià, l'apòstol de la llibertat de Catalunya.

PERE FOIX

EL DOGMA SOCIALISTA

Per M. SERRA I MORET

ARRAN la mort de Stalin els dirigents soviètics van sentir un lleuger pessigolleig democràtic i liberal que va obligar-los a denunciar la llarga etapa d'opressió i de crim. La brutalitat del règim era imputada a la preservació del dogma socialista de la mateixa manera que l'Església Catòlica justificava amb la preservació del dogma l'extirpació violenta d'heretgies i dissidències, algunes, com les dels nostres albigesos, fundades en la noció més pura de la vida cristiana.

Aviat, però, s'ha dissipat l'encís i les democràcies populars han pogut reprendre que el dogma consistia en un poder despòtic i un imperialisme utilitari sense entranyes. Els drames d'Hongria i de Polònia han convençut als recalceitrants de Txecoslovàquia que valia més callar i als indomables búlgars que valia més conservar-se obsequents i humils davant d'una U.R.S.S. «cultura i poderosa» que encara cova la promesa generació d'homes lliures. Quan aquesta pugui rompre la closca, tothom, fins els espanyols, haurà entès que el dogma és un mite, una vil etiqueta per a dissimular l'abús de poder i el gaudi dels privilegiats més odiosos.

Un cronista de l'any 3000 que repassi la literatura franquista de la nostra època es convencerà que nosaltres erem una allau de criminals i que gràcies al sacrifici dels abnegats militars, clergues, banquers, latifundistes i mercaders d'esclaus, Espanya va poder salvar-se. Si s'escava, però, d'examinar reports de finances, restaran perplexes davant de tantes enormitats, una d'elles l'impost d'utilitats que en 1955 produïa 3.727 milions de pessetes, una desena part, aproximadament, del pressupost total de l'Estat, amb la circumstància que l'impost sobre els salaris havia produït 2.394 milions i l'impost sobre el capital 1.333. Als Estats Units, el país capitalista per excel·lència, l'impost sobre els salaris va produir 6.336 milions de dolars a l'Administració federal i 24.014 milions l'impost sobre el capital, en conjunt, un 50 per cent del pressupost global de la Unió. Com es pot veure, entre un estat capitalista modern i un estat feudal falangista, hi ha una PETITA diferència de taxació, de privilegi i de distribució de les càrregues públiques. En el fons, això és el dogma, el que es computa en milions, en xifres i estadístiques i que fa la prosperitat, la sanitat, la longevitat i el relatiu benestar dels pobles.

A Suècia, que porten gairebé tant anys de govern social-democrata com la U.R.S.S. de bolxevisme, els treballadors han desaparegut de fer vagues perquè totes llurs reivindicacions econòmiques i socials es troben satisfetes i el nivell de vida és el més alt del món. Tot això, sense violència, sense persecucions, conservant la llibertat de l'empresa privada i el dret, sense ingerències estatals, de contractació obrera i patronal, acompanyat d'un esclat cultural insuperable. Son estils, civilitzacions, formes i raonament que, en el fons, són la gradació progressiva entre l'animal i la persona.

Si no parlessim més del dogma socialista ajudàriem a aclarir l'atmosfera i a preparar el camp intel·lectual per a la comprensió dels grans problemes humans. Marx, crític de la història, rigurós analista de les complexitats econòmico-socials, s'ha vist estrofat per imputacions doctrinàries renyides amb el seu fer, el mateix que Jesús s'ha vist implicat en l'organització d'una església que és la sublimació de l'absurd. El socialisme no és cap dogma. És l'equitat i la justícia aplicades al camp de les relacions humanes amb probabilitats d'encert, respectant el lliure exàmen i la lliure discussió. Per ara, els resultats li són favorables i mostra un gran esdevenidor. Però no cal confondre'l amb cap dogma i menys amb les barbaritats i els crims que en nom d'una doctrina es cometien, tant si es diu falangista com bolxevic.

RENDA NACIONAL

La Comisión de la Renta i el Consejo de Economía Nacional segueixen manipulant estadístiques per tal de demostrar que la renda nacional segueix en augment. Segons les dades que ens donen, en 1954, la renda nacional en pessetes de cada any era de 259.780 milions i en pessetes de 1953, 257.486 milions; la renda per habitant era, respectivament, de 9.001 i 8.956. En 1955, el total era de 273.426 en pessetes de cada any i 261.942 milions en pessetes de 1953; per habitant, 9.436 i 9.040 respectivament. D'aquesta manera pot demostrar-se que si en 1940 la renda nacional era de 166.795 milions, sota el règim franquista ha augmentat de 58 per cent o sigui un 4 per cent anyal.

Els que manipulen les estadístiques ja fan les reserves necessàries per a que no se'ls pugui dir que són uns impostors i no deixen de dir que han de lluitar amb una esglaiadora manca de dades. De totes maneres, en aquest 1956, de quant haurà augmentat la renda nacional? Puja de preus, puja de jornals, inflació a desdir. La circulació fiduciària ha augmentat de 6.875 milions i el 30 de novembre assolida la xifra global de 51.254 milions. Mentre no es pugui demostrar que la producció agrícola i remadera ha recuperat l'índex de 1936, totes les elucubracions sobre la renda nacional son contes de la vora del foc i badalls de misèria.

PER L'AMOR DE DEU

Com les velles a la porta de l'església, Franco segueix pidolant amb veu planyívola, recordant que ell sempre ha estat un temible anticomunista. Ara demana trenta milions de dolars de més per a completar el programa de defensa, al·legant que les glaçades de l'any passat han desballestat les seves finances. Els americans li contesten que han invertit 350 milions a modernitzar l'equipament de l'exèrcit espanyol i que un a meitat d'aquest materials ja estat lliurat. Li recorden que despenen 400 milions per a construir les bases, ultra 280 milions suplementaris per accessoris de defensa, com carreteres, ferrocarrils, comunicacions, etc.; que han enviat per valor de 175 milions de llurs excedents agrícoles i que, de caritat, han tramès 90.000 tones de productes alimentaris que valen uns 50 milions de dolars. La Comissió dels Honorables senadors que es pensaven ésser rebuts amb palmes, no han trobat res més que mans esteses i un clamorós pidolar que trenca el cor.

NO TOT ES MISERIA

«Manufacturas Metálicas Madrileñas», sota els auspicis del règim, espera augmentar la seva facturació de 291 milions de pessetes en 1956 a 673 en 1957 i 1.462 en 1958. Per això ha reunit els accionistes i han acordat augmentar el capital en 665 milions de pessetes, de manera que en 1962 sigui de 1.065 milions. Segons la premsa imperial, de les 391.829 accions representades a la reunió, 249.177 estaven en mans del Consell d'Administració i, d'aquestes, 181.179 en mans del president. Difícilment es trobaria enlloc negocis que rendissin tant, ni banques que com la de Vizcaya paguessin dividendes del 15,33 per cent, la del Comerç 15,40 i la de Bilbao 16,63 per cent.

NOVES CONSIGNES

Galinsoga descobreix la Lliga Regionalista

El canvi d'equip al Pardo s'ha traduït ràpidament en una aparent nova política envers Catalunya. Els discursos del senyor Gual Vilallbi en són una mostra: es tracta d'afalagar amb paraules «estos catalanes» que continuent essent el mal són del dictador. Els altres afalacs — recents — són els del senyor Galinsoga, el qual ha profitat la mort de Bertran i Musitu per iniciar el viratge ordenat, fent elogis de la Lliga i recordant quan ell defensava a Cambó «y a los suyos». El nomenament del nou «alcalde» pel senyor Acedo és un altre símptoma claríssim.

Però Catalunya no es deixa enganyar. Que en prenguin nota els Galinsogues i els Acedos.

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA